

**WAAR BEN
JE ?**

Colofon:

Titel boek: WAAR BEN JE?

Copyright ©: Hymbach
www.Hymbach.org

Auteur: Yana Dijkstra
Eerste druk: 2026

Omslagontwerp: Atreyu Turubassa
Kunstwerk op de omslag: Yana Dijkstra
Uitgever: Brave New Books

Eindredactie: Roel Neijland
www.roelsrules.com

ISBN:9789465541211
NUR: 777

Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd, gefotografeerd, op microfilm gezet, vermenigvuldigd in welke vorm dan ook, inclusief gebruik op internet, cd, cdv, cd-rom enzovoort, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de maker, noch de uitgever stelt zich echter aansprakelijk voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in deze uitgave.

VOORWOORD:

In dit boek neem ik je mee in een proces dat verder gaat dan hetgeen de geconditioneerde ratio kan bevatten.

Lees mijn verhaal zonder oordelen of speculaties van de ratio, maar begeleid door je eigen beelden tijdens het inlevingsproces.

Op die manier verschaft het boek je veel inzicht en wijsheid, waarmee je de deur opent naar je innerlijk weten, de basis van ons Zijn.

Hoofdstuk 1 Spoorloos.

Vol wanhoop liep ze verslagen rond. Ze was het kwijt en haar hart waarschuwde haar om hier iets aan te doen en kneep zo nu en dan pijnlijk samen. Ze wist dat, als ze het niet zou oplossen, haar lichaam haar in de steek zou laten. Maar hoe, hoe zou ze het terug kunnen vinden?

Dat wat ooit de mooiste plek was in haar leven, was veranderd in een chaos en voelde als een ongekend slachveld.

Toch was er geen paniek bij haar te bespeuren, de buitenkant was één en al rust, omdat alle emoties waren verdwenen, opgegaan in de verstikkende mist.

Waar was haar kracht? De kracht van innerlijke wijsheid die altijd en overal aanwezig was geweest, wat er in haar leven ook was gebeurd, deze kracht had haar er altijd bovenuit kunnen tillen. Maar nu was diezelfde kracht verdwenen, opgegaan in het niets. Ze voelde zich volledig leeggelopen, beroofd van alles wat ze was en had.

Hoe was het ooit zover gekomen, dat het zelfs levensbedreigend werd?

Waar was ze? Hij wist dat hij even niet opgelet had. De chaos was groot en hij kon haar met geen mogelijkheid meer bereiken.

Het contact was helemaal weg. De wanorde om zich heen en in zijn hoofd werd steeds groter en dat had steeds meer invloed op zijn gedrag. Waar hij nu voor stond was met geen pen meer te beschrijven.

Zijn irritaties namen toe en dit maakte zijn zoektocht er niet gemakkelijker op, integendeel, hij nam hierdoor voortdurend de verkeerde afslag.

Hoofdstuk 2 Chaos.

Ze had zich ergens verstoppt, maar ze had geen idee waar ze was, geen enkel herkenningspunt, het was een grote chaos.

Door een klein kiertje had ze zicht op de zee en het strand, dat was haar enige houvast, dit kwam haar nog bekend voor, maar van de rest was niets meer herkenbaar. De mensen niet die ze voorbij zag rennen, zelfs de geluiden herkende ze niet, alleen dat van de zee. Alles was zo overweldigend en zo chaotisch dat haar hele lichaam er even van trilde. Wat was er gebeurd in de afgelopen nacht? Waar hadden ze haar mee naartoe genomen en waarom?

Ze kon haar blik niet los maken van de zee, het enige waarbij ze het gevoel had dat ze er contact mee had.

Er kwam een onbekende man bij haar staan, hij wilde haar iets vragen, maar ze schudde haar hoofd en bleef zwijgend staren naar de zee.

Even later kwam er weer een onbekende man op haar af, ook hij wilde haar iets vragen. Opnieuw schudde ze haar hoofd, ook deze man was haar niet bekend. Wat wilden ze van haar en waarom was ze hier in deze vreemde wereld, vol vreselijke geluiden en vormen die ze niet thuis kon brengen?

Het putte haar uit en langzaam gleed haar lichaam naar opzij en viel ze in een diepe slaap tegen de muur.

In haar droom kwamen flitsen voorbij van gezichten die ze liefhad, kinderen die speelden op het strand, een woonkamer met comfortabele stoelen en prachtige kleuren. Opeens ziet ze op een groot scherm oorlogen, allemaal oorlogen met allesvernietigende wapens. Dan komt opeens de mist weer op en opent ze haar ogen. De beelden zijn weg en opnieuw kijkt en luistert ze naar de zee. Alles is weer verdwenen, er zijn geen bekende beelden meer, alleen nog maar chaos en onrust.

Hoofdstuk 3 Samen verder.

Theo heeft contact gemaakt met zijn zoon en dochter en hen alles verteld wat hem overkomen was. Over zijn zoektocht en elke verkeerde afslag die hij had genomen. Hij vroeg hen om hulp om samen met hem de zoektocht verder te ondernemen, in de hoop dat ze met z'n drieën meer mogelijkheden konden bedenken, in de hoop ook dat ze haar samen zullen vinden en weer terug kunnen halen, naar de plek die haar zo lief is.

Beiden waren geschokt door zijn verhaal en ze waren onmiddellijk bereid om de zoektocht samen met hem te starten.

Dankbaar legt hij de telefoon neer, hij weet nu dat hij er niet meer alleen voor hoeft te staan, maar hij weet ook dat dit voor zijn kinderen geen gemakkelijke opgave zal zijn. Toch is hij blij dat hij dit met hen heeft kunnen delen. Zijn verlangen naar haar is zo groot dat heel even de tranen over zijn wangen glijden. Hij herneemt zich snel en veegt ze onmiddellijk weg, hij wil het voor zijn kinderen niet nog zwaarder maken dan het al is.

Wanneer de kinderen even later zijn gearriveerd, neemt hij ze mee naar de woonkamer en zetten ze zich om de tafel om alles nogmaals door te nemen en de nodige vragen te kunnen stellen, zodat ze samen een plan kunnen maken hoe ze nu verder kunnen gaan om zijn vrouw, hun moeder, weer terug te vinden.

De eerste stap wordt gezet, ze hebben besloten dat zijn zoon als eerste de deur door zou gaan om op zijn eigen manier een vervolg te geven aan de zoektocht die hij al begonnen was. Het gaf hem even de tijd om uit te rusten en bij te komen van de schok en de chaos die was ontstaan. Zijn dochter bleef bij hem om een kop koffie voor hen te maken en wat te eten voor haar vader, die sinds hetgeen hem is overkomen nog geen hap heeft kunnen eten. Hij had eerlijk gezegd ook nauwelijks kunnen eten, maar nu hij het probleem met zijn kinderen heeft kunnen delen en ze er samen hun schouders onder gaan zetten, komt er iets meer rust in hem en ruimte in zijn maag.

Hoofdstuk 4 Vreemde onherkenbare mannen.

Ze zat nog steeds weggekropen in haar hoekje bij de muur, volledig geconcentreerd op de kier die haar uitzicht gaf op de zee, haar enige houvast, dat ze absoluut niet los wilde laten, wanneer ze plotseling opnieuw voetstappen hoort die haar richting uitkomen.

Een man gaat op zijn hurken bij haar zitten en wil een hand op haar schouder leggen, maar ze weert die met een beslist gebaar af, waar hij onmiddellijk gehoor aan geeft. Ze is blij dat hij het begrepen heeft en niet verder aandringt. Ook deze man kent ze niet en het maakt de verwarring alleen maar groter, helemaal toen ze in een flits verdriet in zijn ogen zag door haar afwijzing. Ze begreep hier helemaal niets van. Vreemde mannen hadden haar meegenomen naar een beangstigende wereld waarin ze niets herkende, alsof ze op een andere planeet terecht was gekomen. Ze ervoer vreemde onherkenbare vormen om zich heen en onbekende mensfiguren. Wat moest ze hiervan denken? Alleen de zee, diezelfde zee was nog steeds haar houvast en dat beeld wilde ze absoluut niet loslaten.

Opnieuw concentreerde ze zich op die zee door de kier. Dit beeld liet ze zich door niemand meer afnemen, ze wist met een steeds grotere zekerheid dat dit haar zou helpen. De man die op zijn knieën naast haar zat concentreerde zich op haar. Er kwamen klanken uit zijn mond die ze niet thuis kon brengen, en ze zag heel even paniek in zijn ogen. Dit deed haar pijn en ze besloot, om de paniek in zijn ogen weg te nemen, dat het misschien beter was om hem gerust te stellen. Ze opende haar mond om